

både-og. Dermed er vi også kommet længere i relation til den gamle debat om strukturtilpasningsprogrammer og Verdensbankens indsats. Jeg synes, det er en lise nu at høre fra højeste sted i Verdensbanken, nemlig direktør Wolfensohn, direkte adspurgt sige, at Washington-konsensus er død. Det tror jeg der er nogle tidligere verdensbankansatte der vil have svært ved at acceptere. Men det er realiteten; det er langt bredere kriterier, der nu lægges til grund end blot de rent økonomiske, det er økonomi plus sociale og politiske hensyn og dermed en chance for at forankre bistanden.

Dermed har vi jo også oplevet en udvikling internationalt, som i høj grad er på linje med det, vi i mange år har doceret fra dansk side, doceret i den gode forstand, ikke som noget, vi påtvang andre, men som noget, vi mente burde vejlede os selv.

Den danske model med vægt på fattigdomsmålsætningen og vægt på de tværgående hensyn i forhold til miljø og ikke mindst kvinders deltagelse er en model, som nu efterlignes mange steder, i hvert fald i skrift. Men det er også nødvendigt, som vi har erkendt, at stille betingelser, og at sigtet er kapacitetsopbygning og ejerskab i udviklingslandene. Det har vi forsøgt med sektorprogramstøtten, men det er jo unægtelig et instrument, som er ganske svært at anvende, og som kræver stadig udvikling.

Vi må også i den forbindelse sikre, at det, vi gør, kan koordineres og bliver koordineret på FN- og EU-niveau ud over, hvad vi selv gør bilateralt.

Kvaliteten i dansk bistand skal sikres og udvikles, og det kræver klare målsætninger. Det mener jeg vi har. Men det kræver også klare succeskriterier og en sikkerhed for, at vi følger op på succeskriterierne i form af evalueringer, uanset hvor svært det er, og uanset hvor svært det specielt er at finde den direkte virkning, altså det, man kalder impacten. Vi går et godt stykke i den rigtige retning ved nu at udvikle et indikatorsystem, men jeg nærer ingen falske forhåbninger om, at vi pludselig skal kunne måle vores indsats. Vi skal kunne sandsynliggøre og dokumentere, at vi faktisk kan følge op på de succeskriterier, vi har sat.

Det er også nødvendigt for at sikre kvaliteten i bistanden, at Danida løbende afsætter de nødvendige ressourcer til at sikre vores tilstedeværelse i de bilaterale, men så sandelig også i de multilaterale organisationer og følge op på den aktive multilateralisme.

Og endelig de to sidste ting, som jeg synes er nødvendige at nævne for at sikre kvaliteten af bistanden: Vi må modvirke, at uvedkommende hensyn får lov til at indvirke på målsætningerne for bistanden. Det er både et krav til os selv i forhold til de interesser, der kunne komme for tæt på bistanden, det er også et krav til de internationale organisationer. Og endelig som det sidste er det en klar nødvendighed, at vi internt i forhold til NGO'ere, i forhold til andre dele af ressourcebasen koordinerer så godt som muligt og gør det i forhold til udenlandske donorer.

Søren Søndergaard (EL):

Det er et udmærket initiativ, som Kristeligt Folkeparti har taget, for i løbet af det kommende års tid skal vi forhåbentlig have en hel del diskussioner i Folketinget om udviklingsbistanden for til sidst at ende med en revision af den nuværende strategi.

Til gengæld mener Enhedslisten, at forslagsstillerne får taget fat i den gale ende med forslaget til vedtagelse. For selv om det måske er rigtigt, at man kan tænke sig flere måder at evaluere udviklingsbistanden på, har vi jo faktisk en del rapporter fra de senere år, som måske ikke er fuldstændige, men som er tilstrækkelige til den politiske debat, ikke mindst fordi der eksisterer et system for løbende evalueringer.

I Folketinget skulle vi meget gerne hurtigt nå frem til den principielle og politiske debat om bistanden og bare i hvert fald en smule væk fra historierne om uheldige enkeltprojekter og om udviklingsbistandens tekniske udførelse.

For Enhedslisten at se er der ganske vist sket meget positivt på dette område det sidste år, men der er også nogle stærkt bekymrende tendenser, der fortjener en principiel diskussion. Jeg kan nævne bistandens forhold til store spørgsmål som globalisering og forholdet mellem sikkerhedspolitik og udviklingsbistand.

Enhedslisten har længe været kritisk over for den tendens i dansk udviklingsbistand, der går ud på at bakke op om Den Internationale Valutafonds og Verdensbankens politik i programsamarbejdslandene.

Et af de sidste skud på stammen er, at vi åbenbart støtter opbygningen af hele sektorer inden for det offentlige, f.eks. telekommunikationsektoren i Malawi og Nepal, for dernæst at presse på for at få det privatiseret. I mine øjne har det intet med fattigdomsorientering at gøre.